

РЕШЕНИЕ

№ 10864

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **13094** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2 чрез С. М. – управител, подадена срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221024002815-091-001/10.03.2025 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., потвърден с Решение № 528/02.06.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при ЦУ на НАП. Първоначално жалбата е подадена срещу решението на директора на Дирекция ОДОП, но в последствие предметът на обжалване е уточнен с молба от 28.01.2026 г.

С оспорения ревизионен акт на дружеството-жалбоподател са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчните периоди от м. 12.2023 г. до м. 05.2024 г. в общ размер на 9 488,46 лв. и лихви за забава в размер на 79,91 лв.

В жалбата до съда и в последващите молби за изпълнение на указанията на съда жалбоподателят единствено изразява воля за оспорване, първоначално на самото решение, в последствие на процесния РА, но не е развил последователно, конкретно и пълно оплакванията си срещу него. За разлика от това, в жалбата до директора на Дирекция ОДОП С. са въведени по-ясно възражения за нищожност, респективно немотивираност на ревизионния акт, за неправилно приложение на материалния закон по отношение на отказания данъчен кредит по доставки, свързани с моторни превозни средства, както и за допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се

според жалбоподателя в непредоставена възможност да се запознае със събраните доказателства и в непълно събиране на доказателства от органите по приходите. С административната жалба са направени и доказателствени искания за представяне на копия от всички разходни фактури, описани в ревизионния акт, на договори за наем, лизинг и покупка на ползваните моторни превозни средства, както и на справка за актуалните трудови договори. В съдебната фаза обаче, въпреки изрично дадената възможност, жалбоподателят не е конкретизирал тези оплаквания с относимо доказателствено искане, не е ангажирал доказателства и не се е явил в проведеното открито съдебно заседание.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа изцяло фактическите констатации и правните изводи в ревизионния акт, ревизионния доклад и потвърждаващото решение. Счита, че ревизираното лице не е оказало необходимото съдействие, че не са били представени поисканите първични и вторични счетоводни документи, че ревизията правилно е проведена по особения ред на чл. 122 ДОПК и че изводите относно начисляването на данък при продажбата на лек автомобил и отказа на данъчен кредит са правилни.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. А..

Административен съд София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, прецени събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с чл. 160, ал. 2 ДОПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002815-020-001/12.06.2024 г. е възложено извършването на ревизия на „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2023 г. до 29.02.2024 г. Впоследствие с последователни заповеди за изменение на заповедта за възлагане на ревизия № Р-22221024002815-020-002/19.08.2024 г., № Р-22221024002815-020-003/26.08.2024 г., № Р-22221024002815-020-004/19.09.2024 г. и № Р-22221024002815-020-005/25.10.2024 г. е продължаван срокът и е разширен обхватът на ревизията и за периода от 01.03.2024 г. до 31.05.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221024002815-092-001/02.12.2024 г., а въз основа на него е издаден процесният Ревизионен акт № Р-22221024002815-091-001/10.03.2025 г. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 14.03.2025 г. и е обжалван по административен ред на 28.03.2025 г., като с Решение № 528/02.06.2025 г. директорът на Дирекция ОДОП С. е потвърдил акта изцяло.

По данни от ревизионния доклад и решението на директора на Дирекция ОДОП С. „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД е дружество, регистрирано по ЗДДС, с предмет на дейност търговия на едро със зърнени култури и минерални торове. В хода на ревизията на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, но същото не е представило в пълнота счетоводните регистри, оборотни ведомости, главна книга, банкови извлечения, пътни книжки, пътни листове, договори за наем и услуги, аналитични извлечения по релевантни счетоводни сметки, заверени копия на договори с клиенти и доставчици, документи за налични активи и други първични и вторични счетоводни документи, поискани от органите по приходите. В решението изрично е посочено, че това поведение не е изолиран случай, а се установява и при предходни проверки и ревизии, като дружеството системно е представяло частично само отделни фактури, без цялостна счетоводна и търговска документация.

Поради непредставяне на съществена част от изискваната счетоводна и търговска документация, включително счетоводни регистри, банкови извлечения, пътни книжки, договори и аналитични извлечения, както и с оглед установените в хода на ревизията данни за неначислен данък по доставка на лек автомобил и за упражнено право на приспадане на данъчен кредит при недоказани материалноправни предпоставки, органите по приходите са приели наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 4 ДОПК и са преминали към особения ред за ревизия, като са връчили уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК.

От фактическите констатации в ревизионния доклад и ревизионния акт се установява, че дружеството е декларирало продажба на лек автомобил „М. Е 350 4 М.“ по фактура № [ЕГН]/11.01.2024 г., издадена на „КЕНТАВЪР А“ ЕООД, на стойност 6 800 лв., като в представената фактура е посочено основание за неначисляване на данъка чл. 143 ЗДДС. В хода на ревизията не са представени документи относно придобиването на автомобила и основанията за прилагане на този специален режим, а при справка в информационните масиви на Националната агенция за приходите е установено, че автомобилът е лек автомобил по смисъла на § 1, т. 18 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС. Поради това ревизиращите органи са приели, че продажбата представлява облагаема доставка по общия ред и са начислили данък в размер на 1 133,33 лв. върху данъчната основа от 6 800 лв.

Отделно от това ревизиращите органи са приели, че дружеството неправомерно е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по множество фактури за гориво, резервни части, консумативи, услуги по ремонт и поддръжка, автомивка, наем на автомобил и други разходи, свързани с моторни превозни средства. По една част от фактурите отказът е мотивиран с приложението на чл. 70, ал. 1, т. 5 ЗДДС, тъй като се касае за стоки и услуги, предназначени за поддръжката, ремонта, подобрението и експлоатацията на лек автомобил. По друга част е прието, че не са налице доказателства за използването на получените доставки за целите на независимата икономическа дейност, а по отношение на услуги и наем не са били представени договори, приемо-предавателни документи, пътни книжки и други доказателства, от които да се установи действително извършване и връзка с облагаеми доставки на дружеството.

В потвърждаващото решение е възприето, че правилно е отказано право на данъчен кредит в размер на 6 724,64 лв. по фактури с предмет гориво, резервни части, консумативи, ремонтни услуги, автомивка и наем на моторно превозно средство, както и в размер на 2 763,82 лв. по други фактури, по които също не са установени предпоставките на закона.

Решението на директора на Дирекция ОДОП е връчено на дружеството по реда на чл. 32, ал. 6 ДОПК. По делото са представени съобщение по чл. 32 ДОПК № Ж-22-279#4/17.10.2025 г., данни за поставянето и публикуването му на 17.10.2025 г., както и служебна разпечатка от системата, от която се установява, че съобщението е снето на 01.11.2025 г. поради изтичане на 14-дневния срок. Представено е и писмо на ТД на НАП С. до директора на Дирекция ОДОП С., в което е удостоверено, че Решение № 528/02.06.2025 г. е връчено на „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД на основание чл. 32, ал. 6 ДОПК. При тези данни Решение № 528/02.06.2025 г. следва да се счита за редовно връчено по реда на чл. 32, ал. 6 ДОПК, след изтичане на 14-дневния срок от поставяне на съобщението, поради което жалбата до съда, подадена на 07.11.2025 г., е депозирана в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното: Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорения ревизионен акт, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, след проведено задължително административно обжалване и в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, считано от редовното връчване на Решение № 528/02.06.2025 г. по реда на чл. 32, ал. 6 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като дължи преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона, тоест по всички основания за съдебен контрол по чл. 146 АПК.

Обстоятелството, че жалбата е бланкетна и в нея не са развити ясни и конкретни оплаквания по отделните констатации на органите по приходите, не освобождава съда от тази служебна проверка, но обуславя и границите, в които съдът може да обсъжда факти в полза на жалбоподателя, които той сам не е въвел своевременно и не е подкрепил с доказателства.

Оспореният РА е издаден от компетентни органи по приходите. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията. В случая, видно от Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002815-020-001/12.06.2024 г., ревизията на „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД е възложена от М. А. К.-Н. – началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., а за ръководител на ревизията е определен Г. С. Б. – главен инспектор по приходите. Именно тези лица са издатели и на Ревизионен акт № Р-22221024002815-091-001/10.03.2025 г., поради което актът е постановен от лицата, визирани в чл. 119, ал. 2 ДОПК, след надлежно възложена ревизия. Компетентността на органа, възложил ревизията, произтича от чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК във връзка с чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите и Заповед № РД-01-623/22.06.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с която функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК са възложени на М. А. К.-Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., считано от 22.06.2023 г. Представени са и доказателства за валидността на квалифицираните електронни подписи, с които са подписани заповедта за възлагане на ревизия и заповедите за измененията ѝ, ревизионният доклад и ревизионният акт. Ето защо не е налице порок по чл. 146, т. 1 АПК.

Не е налице и порок във формата на акта. Съгласно чл. 120 ДОПК ревизионният акт следва да съдържа реквизитите, предвидени в закона, а по силата на чл. 120, ал. 2 ДОПК ревизионният доклад е неразделна част от него. Именно поради това в трайната съдебна практика се приема, че когато ревизионният доклад съдържа фактическите констатации, обсъждането на доказателствата и правните изводи, а ревизионният акт ги възприема, не е налице немотивираност на акта. В случая решението на директора на Дирекция ОДОП С. допълнително е развило съображенията на ревизиращия екип, включително относно приложението на чл. 122 ДОПК, характера на автомобила като „лек автомобил“, липсата на доказателства за прилагане на специалния режим по чл. 143 ЗДДС и липсата на доказателства за използване на получените доставки за целите на независимата икономическа дейност. Следователно възражението за немотивираност, респективно за нищожност поради липса на мотиви, е неоснователно.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Ревизията е започнала със заповед за възлагане, обхватът ѝ е бил изменян с последващи заповеди, на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, както и уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, а в съдебната фаза жалбоподателят е получил изрични указания да конкретизира незаконосъобразността на акта, да посочи доказателства и доказателствени средства и е бил надлежно уведомен, че носи доказателствена тежест за фактите, на които основава исканията и възраженията си. В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, макар редовно призован, не се е явил и не се е представлявал, не е направил доказателствени искания и не е ангажирал доказателства. При това положение не може да се

приеме, че правото му на защита е било ограничено, обратното, осигурена му е била пълна възможност да участва както в административната, така и в съдебната фаза, но той не се е възползвал от нея.

Именно в тази връзка съдът намира за необходимо изрично да отчете процесуалното поведение на жалбоподателя. Макар в административната жалба да са изложени по-ясно възражения за немотивираност на ревизионния акт, за неправилно приложение на материалния закон и за допуснати процесуални нарушения, същите не са развити с конкретна фактическа и доказателствена аргументация. В съдебната фаза жалбоподателят е поискал допълнителен срок за допълване на аргументите си, като е заявил, че не е могъл да се запознае с текста на решението на директора на Дирекция ОДОП, а в последващата молба до съда управителят на дружеството е посочил единствено, че счита, че може да представи убедителни доказателства, и е поискал нов срок, позовавайки се на смяна на счетоводството, без обаче да изложи конкретни възражения по спорните фактически констатации и без да представи каквито и да е доказателства в подкрепа на твърденията си. В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Това поведение обективно представлява последователна процесуална пасивност – първо в административната, после и в съдебната фаза – която не може да бъде вменена във вреда на ответната администрация и не може да бъде компенсирана от съда чрез изграждане служебно на защитна теза вместо страната. При това положение съдът не дължи служебно конструиране на фактически твърдения и доказателствени искания в полза на жалбоподателя, нито може да подмени неговата процесуална активност, още повече в спор, в който значителна част от релевантните факти се намират в неговата собствена счетоводна и търговска сфера. Направените в административната жалба доказателствени искания не променят този извод. От една страна, същите са формулирани общо и се свеждат до изискване на документи, които в значителна част се намират именно в счетоводната и търговската сфера на самото дружество. От друга страна, в съдебната фаза жалбоподателят не е поддържал тези искания, не ги е конкретизирал и не е настоял за събирането им, поради което не може успешно да противопоставя на приходната администрация последиците от собственото си процесуално бездействие.

Горното има пряко значение и за доказателствената тежест в настоящия спор. Действително, когато ревизията е проведена по реда на чл. 122 и сл. ДОПК, не е достатъчно само позоваване на чл. 124, ал. 2 ДОПК, за да се приеме автоматично, че цялата доказателствена тежест е върху ревизираното лице. Константната практика приема, че първоначално в тежест на органите по приходите е да установят наличието на конкретно основание по чл. 122, ал. 1 ДОПК и спазването на императивния ред за преминаване към особения способ на определяне на данъчната основа. Едва когато това е сторено и наличието на предпоставките по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства, се задейства презумпцията на чл. 124, ал. 2 ДОПК, при която фактическите констатации в ревизионния акт се считат за верни до доказване на противното, а в тежест на жалбоподателя е да ги обори при условията на пълно насрещно доказване.

В случая съдът приема, че ответникът е изпълнил това свое първоначално доказателствено задължение. От решението на директора на Дирекция ОДОП С. се установява, че на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, но то е представило единствено копия на отделни фактури за някои доставчици, без счетоводни регистри, без оборотни ведомости, без главна книга, без банкови извлечения, без пътни книжки, без отчетност за разхода на гориво, без договор за счетоводно обслужване, без аналитични извлечения по съществени счетоводни сметки, без заверени копия на договори, включително договори за лизинг и анекси към тях, без регистрационни талони на наличните моторни превозни средства и без документи за придобиване и продажба на дълготрайни активи. Отделно в информационната

система на НАП е установено, че и в предходни проверки и ревизии дружеството системно не е представяло изисканата счетоводна информация. Тези факти обосновават извода за наличие на предпоставки по чл. 122, ал. 1, т. 2 и 4 ДОПК. При това положение правилно органите по приходите са преминали към особения ред по чл. 122 ДОПК.

Съгласно чл. 122, ал. 1 ДОПК органът по приходите може да определи данъчната основа по реда на ал. 2, когато е налице поне едно от изрично изброените в нормата обстоятелства, включително непредставяне на отчетност съобразно закона или данни за укрити приходи, като при условията на чл. 124, ал. 2 ДОПК фактическите констатации в ревизионния акт се считат за верни до доказване на противното, когато наличието на тези основания е подкрепено със събраните доказателства.

Приложението на този ред в конкретния случай не представлява заместване на доказването, а е обусловено от обективната невъзможност релевантните за облагането факти да бъдат установени по общия ред поради непредставяне на цялостната счетоводна и търговска документация от страна на ревизираното лице. Наред с това констатациите на органите по приходите не се основават единствено на презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК, а са подкрепени с конкретни първични документи, данни от информационните масиви на НАП и анализ на представените фактури.

Трайната практика на Върховния административен съд приема, че този ред не може да почива на предположения, но когато предпоставките за прилагането му са доказани, именно ревизираното лице носи тежестта да обори фактическите констатации на приходната администрация. В конкретния случай жалбоподателят не е провел такова насрещно доказване.

По същество спорът се свежда до две групи констатации - доначисляване на ДДС по повод продажба на автомобил и отказ на право на приспадане на данъчен кредит по фактури за гориво, резервни части, консумативи, ремонтни услуги, автомивка, наем на моторно превозно средство и други услуги, индивидуализирани подробно в ревизионния доклад и в потвърждаващото решение. Именно по тези две групи съдът дължи самостоятелни мотиви.

По първата група констатации съдът приема, че правилно е начислен данък по продажбата на автомобила. От решението на директора на Дирекция ОДОП С. се установява, че „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД е декларирало доставка на автомобил на стойност 6 800 лв. към „КЕНТАВЪР А“ ЕООД, по която не е начислен данък, като във фактурата е посочен чл. 143 ЗДДС като основание за неначисляване на ДДС. Същевременно не са представени документи за покупката на моторното превозно средство, нито документи, от които да се установи, че са били налице предпоставките за прилагане на специалния ред по чл. 143 ЗДДС. Разпоредбата на чл. 143 ЗДДС урежда специалния режим за доставки, извършени от дилър на стоки втора употреба, когато стоките са му доставени от точно определени категории лица, следователно приложимостта на този режим предполага доказване не само на характера на вещта като стока втора употреба, но и на качеството „дилър“ и на релевантния произход на придобиването. Касае се до специален, дерогиращ общия ред режим на облагане, чиито предпоставки подлежат на стриктно установяване и не могат да се презумират от самото отбелязване на правната норма във фактурата. При липса на такива доказателства не може да се приеме, че е била налице законова възможност дружеството да не начисли данък по общия ред. Тъкмо обратното, установените по делото факти сочат, че продаденото моторно превозно средство е лек автомобил „М. Е 350 4 М.“, придобит от дружеството през 2022 г., а продажбата е извършена в рамките на независимата икономическа дейност на лицето. При това положение и при липса на доказани предпоставки за чл. 143 ЗДДС приложими остават общите правила на ЗДДС относно облагаемите доставки, данъчното събитие и начисляването на данъка. Изводът на ревизиращия екип, възприет и от

директора на Дирекция ОДОП С., че е налице задължение за начисляване на данък в размер 1 133,33 лв. върху данъчната основа 6 800 лв., е правилен. Доводи срещу този извод в жалбата по същество не са развити, а и в съдебната фаза не са представени никакви доказателства за приложимостта на специалния режим. Следователно тази част от ревизионния акт не е оборена.

По втората група констатации съдът приема, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 6 724,64 лв. по фактурите за гориво, резервни части, консумативи, ремонтни услуги, автомивка и наем на моторно превозно средство. По отношение на доставките, свързани с моторни превозни средства, правилно е приложена разпоредбата на чл. 70, ал. 1 ЗДДС. За част от доставките – наем на лек автомобил – отказът намира правно основание в чл. 70, ал. 1, т. 4 ЗДДС, доколкото се касае за наемане на лек автомобил, за който по силата на закона не възниква право на приспадане на данъчен кредит извън изрично предвидените изключения. По отношение на доставките на гориво, резервни части, консумативи, автомивка, ремонт и поддръжка правилно е приложена нормата на чл. 70, ал. 1, т. 5 ЗДДС, тъй като същите представляват разходи, предназначени за експлоатацията, поддръжката и ремонта на лек автомобил. В конкретния случай не е спорно, че автомобилът „М. Е 350 4 М.“ е лек автомобил по смисъла на § 1, т. 18 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС, нито че основната дейност на дружеството е търговия на едро със зърнени култури и минерални торове, а не дейност, попадаща сред изключенията по чл. 70, ал. 2 ЗДДС. Тези доставки са индивидуализирани в ревизионния доклад и в потвърждаващото решение по вид, доставчик, данъчен период и размер, като жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да обосноват приложимост на някое от изключенията по чл. 70, ал. 2 ЗДДС. При липса на такива доказателства правилно органите по приходите са отказали правото на данъчен кредит. Самото твърдение за използване на автомобила за нуждите на дейността не е достатъчно, тъй като законът изисква доказване на конкретно попадаща в изключенията дейност, а не обща икономическа употреба.

Самостоятелно и достатъчно основание за отказа е и липсата на доказателства за използване на спорните доставки за целите на независимата икономическа дейност на дружеството. По делото не са представени пътни книжки, пътни листове, отчетност за разхода на гориво, данни за изминати километри, дестинации, шофьори, конкретни задачи с автомобила, договори за ползване, приемо-предавателни протоколи, аналитични счетоводни извлечения или други документи, от които да може да се установи пряка и непосредствена връзка между претендирания данъчен кредит и конкретни облагаеми сделки на дружеството. Формалното наличие на фактури не е достатъчно, защото правото на данъчен кредит е материално субективно право, което възниква само при доказано наличие на материалноправните предпоставки за това. Именно жалбоподателят, който черпи изгодни за себе си правни последици от приспадането на данъка, следва да установи тези предпоставки.

Правилен е и отказът на данъчен кредит в размер на 2 763,82 лв. по другите фактури, по отношение на които в решението на директора на Дирекция ОДОП С. е прието, че не са представени самите фактури, по които се претендира приспадане, въпреки редовно връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения. Съгласно чл. 71, т. 1 ЗДДС лицето може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на закона, в който данъкът е посочен на отделен ред по отношение на доставка, по която то е получател. При липса на данъчен документ и при липса на каквито и да е съпътстващи първични и вторични счетоводни доказателства, не са налице дори формалните предпоставки за упражняване на правото. Жалбоподателят не е опровергал този извод нито в административната, нито в съдебната фаза.

Този извод е в съответствие с практиката на Съда на Европейския съюз. Действително, според

трайната му практика правото на приспадане на ДДС е основен принцип на общата система на ДДС и не може да бъде отказано само поради формални нередовности, когато материалноправните предпоставки за възникването му са налице – в този смисъл решение от 15.09.2016 г. по дело C-518/14, Senatex, ECLI:EU:C:2016:691, и решение от 15.09.2016 г. по дело C-516/14, Barlis 06, ECLI:EU:C:2016:690. Същевременно Съдът последователно приема, че именно националният съд следва да извърши цялостна преценка на всички обективни данни и че правото на приспадане не следва да се признае, когато материалноправните предпоставки не са доказани или когато не е установена връзката на придобиването с независимата икономическа дейност на данъчнозадълженото лице – решение от 22.03.2012 г. по дело C-153/11, Klub OOD, ECLI:EU:C:2012:163, и решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Bonik EOOD, ECLI:EU:C:2012:774. В настоящия случай отказът не е основан на чисто формални недостатъци на данъчни документи, а на непредставяне на доказателства за самите материалноправни предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит и за приложимостта на специалния режим по чл. 143 ЗДДС.

Неоснователно е и възражението, че органите по приходите са били длъжни чрез насрещни проверки да изградят вместо жалбоподателя пълната доказателствена картина на спорните доставки. Вярно е, че данъчният процес се подчинява и на служебното начало, но същото не дерогира изричните задължения на ревизираното лице по ДОПК да осигури място и условия за провеждане на ревизията, да оказва съдействие, да представя всички данни, сведения, документи и други доказателства, отнасящи се до неговите права и задължения, както и да осигури достъп до счетоводната и търговската си информация. Точно обратното становище би означавало чрез непредставяне на счетоводство и чрез процесуално бездействие данъчно задълженото лице да осуети установяването на собствените си публични задължения, което е недопустимо. Жалбоподателят не може да черпи благоприятни за себе си последици от собственото си процесуално бездействие и от неизпълнението на законовите си задължения за водене, съхраняване и представяне на счетоводна документация.

Не е налице и несъответствие с целта на закона по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК. Напротив, с оспорения ревизионен акт органите по приходите са приложили общите правила на ЗДДС за облагаема доставка при недоказана приложимост на специалния режим по чл. 143 ЗДДС и са отказали приспадане на данъчен кредит там, където законът или изрично го изключва, или където материалните и формалните предпоставки за възникването му не са доказани. Това съответства както на целта на националното данъчно законодателство за установяване на действително дължимите публични задължения, така и на изискванията на правото на Европейския съюз приспадането на данъка да се допуска само при доказани материалноправни предпоставки.

По всички изложени съображения съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. Ответникът е доказал предпоставките за провеждане на ревизия по реда на чл. 122 ДОПК и законосъобразността на оспорения акт, а жалбоподателят, въпреки дадените му възможности и указания, не е оборил фактическите констатации в ревизионния акт, не е доказал приложимостта на чл. 143 ЗДДС, не е доказал наличие на изключение по чл. 70, ал. 2 ЗДДС и не е доказал използване на спорните доставки за целите на независимата икономическа дейност. Жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане, на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от

13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя на 102,26 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2, срещу Ревизионен акт № Р-22221024002815-091-001/10.03.2025 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., потвърден с Решение № 528/02.06.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА „ВОСТОК ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ап. 2, да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евра).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: